

Arrest

nr. 79 144 van 13 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 9 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 juli 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 20 april 2011, 6 juli 2011, en 27 september 2011 actualiseert de verzoekende partij haar aanvraag.

1.2. Op 11 oktober 2011 verklaart het bestuur de aanvraag van de verzoekende partij ongegrond, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 14.07.2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur (waarvan kopie in gesloten omslag in bijlage) blijkt het volgende:

“Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Georgië. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland. Betrokkene kan best reizen onder begeleiding en hij heeft een beperkt toezicht nodig voor de correcte inname van zijn geneesmiddelen en allicht ook een beperkt toezicht op zijn dagelijkse activiteiten. Hij heeft geen permanente mantelzorg nodig.”

Wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst:

De behandeling voor de aandoening van betrokkene is gratis. Betrokkene kan gratis beroep doen op ziekenhuiszorg, onderzoeken, consultaties en de nodige medicijnen. Tevens zijn er verscheidene instellingen die gespecialiseerde hulp bieden en waar betrokkene terecht kan voor de nodige hulp en ondersteuning. De ziekenhuizen in Georgië zijn tegenwoordig goed geëquipt en nagenoeg elke ziekte is er behandelbaar. Onder geen enkele omstandigheden zal een patiënt gediscrimineerd worden op basis van ras, huidskleur, taal, geslacht, politieke of religieuze voorkeuren, origine, sociale status, woonplaats, enz. Alle bewoners van Georgië hebben evenveel recht op een medische behandeling. De staat dekt de gezondheidsverzekering voor mensen die leven onder de armoedegrens. Verder kan betrokkene ook op IOM beroep doen voor de REAB-procedure (procedure voor de Terugkeer en Emigratie van Asielzoekers uit België). Indien betrokkene specifieke bijstand (bvb medische bijstand) nodig heeft kan hij vergezeld worden door een (medische) begeleider tot aan de eindbestemming. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Georgië – het land waar hij tenslotte ongeveer 20 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp en die kunnen instaan voor de nodige begeleiding en ondersteuning. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. Daarnaast geldt ook nog het volgende : « (...) L'article 3 ne fait pas obligation à l'Etat contractant de pallier lesdites disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire. » Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van de materiële motiveringsplicht, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt in een eerste middel dat zij aan een bijzonder ernstige chronische psychiatrische aandoening lijdt: een schizo-affectieve stoornis met manische episodes, en met acute psychotische opstoten. De ernst van de ziekte wordt bevestigd in de bestreden beslissing en in de medische evaluatie door de attaché-geneesheer. De verzoekende partij werd reeds herhaaldelijk opgenomen in een psychiatrisch centrum, o.a. bij vonnis van de vrederechter van Sint-Niklaas. De correcte inname van medicatie is cruciaal voor haar verder functioneren. Een korte onderbreking van de behandeling brengt de fysieke en psychische integriteit van de verzoekende partij ernstig in het gedrang. Gelet op de ernst van de aandoeningen dringt een zorgvuldige in juist gemotiveerde beslissing zich op, hetgeen helaas niet het geval is. De bestreden beslissing is op verschillende punten gebrekkig gemotiveerd en geeft blijk van een onzorgvuldige totstandkoming.

Aangaande de toegankelijkheid van de gezondheidszorg betoogt de verzoekende partij dat zij in haar aanvraag duidelijk heeft aangegeven dat de gezondheidszorg voor haar niet toegankelijk is bij een terugkeer. De verwijzingen in de bestreden beslissing houden helemaal geen verband met de toegankelijkheid van de Georgische gezondheidszorg. Het betreft hoogstwaarschijnlijk foutieve verwijzingen die uiteraard geen adequate motivering kunnen vormen. Een loutere verwijzing naar een country Sheet vormt alleszins geen draagkrachtige motivering, wat a fortiori geldt in het ernstige dossier van de verzoekende partij. In casu betreft het een dermate ernstige ziekte, dat op een zeer precieze en verifieerbare wijze moet worden aangetoond dat de verzoekende partij (gratis) behandeling zou kunnen krijgen. Een draagkrachtige motivering vereist dat bijvoorbeeld ook een motivering aan de hand van stukken zou worden gegeven met betrekking tot de volgende elementen: de toepasselijke wetgeving met betrekking tot de kosteloosheid van de behandeling, de benaming of verwijzing naar de bevoegde instanties tot dewelke de verzoekende partij zich dient te wenden. Hieromtrent wordt geen enkel stuk bijgebracht.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij toch terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en (tijdelijke) financiële hulp bij vrienden, familie, of kennissen. De verzoekende partij merkt op dat zij geen familie (meer) heeft in Georgië. Zij is bovendien reeds geruime tijd weg uit Georgië, zodat zij er geen vrienden of kennissen meer heeft. Bovendien is de behandeling van de verzoekende partij levenslang, zodat tijdelijke financiële hulp niet voldoende is, en van vrienden of familie kan niet verwacht worden dat zij levenslang instaan voor de kosten. De verzoekende partij heeft bovendien een absolute nood aan medicatie, zodat het risico niet kan genomen worden dat de behandeling afhankelijk wordt gesteld van welwillende derden. De aandoening duldt geen uitstel of onderbreking. Geen van de vrienden of kennissen is overigens blijvend in staat tot betaling van de aanzienlijke kosten van medicatie en begeleiding.

Met betrekking tot de noodzakelijke medicatie en de beschikbaarheid ervan betoogt de verzoekende partij dat uit de door haar bijgebrachte medische attesten blijkt dat de onmiddellijke beschikbaarheid van de volgende medicatie noodzakelijk is: Laponex, Temesta, Pantomed, Seroquel en Haloperidol. Ten onrechte gaat de arts-attaché ervan uit dat de verzoekende partij thans geen Haloperidol zou nemen. Uit de loutere omstandigheid dat dit op één attest niet werd ingevuld (terwijl op de andere attesten wel) kan niet zomaar worden afgeleid dat de inname van dit geneesmiddel niet meer noodzakelijk is. Minstens kon één en ander worden geverifieerd bij de verzoekende partij zelf of bij diens raadsman, of bij de behandelend geneesheer. Het hakbijlprincipe is in dit dossier werkelijk niet op zijn plaats. De bestreden beslissing is met andere woorden gebrekkig gemotiveerd waar zij stelt dat de verzoekende partij geen Haloperidol zou toegediend krijgen, en waar er geen enkele uitspraak wordt gedaan nopens de beschikbaarheid van dit geneesmiddel. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing zelf dat een toezicht bij de inname van de geneesmiddelen noodzakelijk is. Zoals hoger reeds uiteengezet heeft de verzoekende partij geen familie, vrienden, of kennissen meer in Georgië. Het is jaren geleden dat de verzoekende partij in Georgië was. Uit de bestreden beslissing, noch uit het medisch verslag blijkt dat

zulk toezicht op de inname van de medicatie mogelijk is, terwijl in het medisch advies van de arts-attaché de noodzaak van medische en psychosociale opvolging wel wordt onderkend: *“Medische en psychosociale opvolging vereist”*.

Met betrekking tot de noodzakelijke zorgen betoogt de verzoekende partij dat haar psychiatrische problematiek een goede opvolging vergt. Een opvolging door een psychiater is noodzakelijk, wat wordt erkend in de bestreden beslissing, en een psychosociale opvolging is vereist, wat eveneens wordt erkend in de bestreden beslissing. Deze opvolging volstaat echter niet altijd: bij acute psychotische opstoten is de verzoekende partij reeds opgenomen moeten worden bij beslissing van de Vrederechter op grond van de toepasselijke bepalingen van de wet van 26 juni 1990 betreffende de bescherming van de persoon van de geesteszieke. Deze wet biedt een bescherming aan geesteszieke personen die een gevaar voor zichzelf of voor anderen zijn. Reeds verschillende malen heeft de Vrederechter geoordeeld deze bescherming te moeten bieden aan de verzoekende partij. De verzoekende partij verwijst naar het overzicht in het medisch verslag.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat deze zorgen voor de verzoekende partij in Georgië beschikbaar zijn. De informatie waaraan de arts-attaché refereert toont niet aan dat de verzoekende partij over deze zorgen kan beschikken, en beperkt zich tot een bijzonder magere verwijzing naar enkele websites. Er is geen enkele zekerheid dat de verzoekende partij bescherming zal worden geboden wanneer zij geconfronteerd wordt met acute psychotische opstoten. Een wettelijk kader – zoals in België bestaat met de Wet van 26 juni 1990 – en een beschermende procedure – zoals de procedure voor de Vrederechter in België – ontbreekt volledig in Georgië. Deze bescherming is nochtans cruciaal aangezien het geestelijk evenwicht van de verzoekende partij bijzonder fragiel is, en de verzoekende partij bescherming nodig heeft.

De bestreden beslissing biedt evenmin enige zekerheid dat de verzoekende partij over hulp kan beschikken bij het uitvoeren van haar dagdagelijkse activiteiten, zoals bijvoorbeeld koken. De bestreden beslissing erkent nochtans dat de verzoekende partij afhankelijk is van de hulp van derden.

De bewering als zou de verzoekende partij gratis kunnen genieten van deze zorgen is manifest onjuist. De verzoekende partij heeft vroeger geruime tijd in Georgië gewoond, en heeft nooit een gratis consultatie gekend, of een geneesmiddel kosteloos verkregen. De bewering dat dit wel zou kunnen wordt in de bestreden beslissing niet adequaat gestaafd. Er is geen verwijzing naar een wettelijke bepaling. Van een administratieve overheid mag redelijkerwijze toch verwacht worden dat zij de wettelijke bepaling aanduidt die haar beslissing staakt, en zich niet beperkt tot een verwijzing naar één of ander algemeen verslag.

Wat betreft de kwaliteit van de gezondheidszorg in Georgië betoogt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing terecht stelt dat niet ieder verschil in kwaliteit tussen verschillende systemen van gezondheidszorg een reden kan zijn voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf. In casu gaat het echter niet om kleine kwaliteitsverschillen: de kwaliteit van de geestelijke gezondheidszorg in België en Georgië is eenvoudig niet vergelijkbaar. De verzoekende partij heeft dit duidelijk gemaakt in haar initiële aanvraag aan de hand van objectieve stukken. De verzoekende partij verwijst naar pagina 5. De verzoekende partij citeert uit de stukken die zij bijbracht. De Staatssecretaris stelt met andere woorden ten onrechte dat in Georgië een vergelijkbare gezondheidszorg zou bestaan. Het niveau van de gezondheidszorg in Georgië is manifest gebrekkig. De verzoekende partij heeft dit aan de hand van objectieve stukken aangetoond, terwijl de Staatssecretaris niet aantoont dat de gezondheidszorg wel van een aanvaardbaar niveau is. De bestreden beslissing is op dit punt dus gebrekkig gemotiveerd.

Wat betreft de mogelijkheid van de verzoekende partij om te reizen betoogt de verzoekende partij dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat zij begeleiding nodig heeft bij een eventuele reis naar Georgië. Tegelijkertijd wordt gesteld dat zij een beroep kan doen op de diensten van het IOM en desgevallend begeleid kan worden door een medisch begeleider tot aan de eindbestemming. Deze motivering is niet voldoende. De bestreden beslissing houdt ten eerste minstens onvoldoende rekening met de gevolgen van de reis op de mentale situatie van de verzoekende partij. Een terugkeer naar Georgië zal uiteraard bijzonder nadelige gevolgen hebben voor de mentale situatie van de verzoekende partij, aangezien deze een bijzonder hoge spanning met zich meebrengt. Anderzijds dient ook rekening gehouden te worden met de situatie die voorligt nadat de verzoekende partij haar eindbestemming heeft bereikt en de eventuele begeleider haar verlaat. Dient de verzoekende partij dan als psychiatrisch patiënt, zonder enig aanknopingspunt, haar plan te trekken? Gelet op de beperkte zelfredzaamheid van de

verzoekende partij en het gevaar voor acute psychotische opstoten, moet zulke situatie ten allen tijde vermeden worden. Op dit punt is de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd.

In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. De verzoekende partij verwijst nogmaals op de risico's die verbonden zijn aan de terugkeer. Eenmaal aangekomen is zij, als psychiatrisch patiënt, helemaal aangewezen op zichzelf. Er is geen enkele zekerheid dat behandeling en/of opvolging onmiddellijk beschikbaar is. Mogelijks dient de verzoekende partij eerst bepaalde procedures te doorlopen. Het is bijzonder onzorgvuldig en zelfs onredelijk om – hoewel onzekerheid bestaat over de onmiddellijke beschikbaarheid van de noodzakelijke zorgen – de verzoekende partij toch te verplichten terug te keren. De Belgische Staat kan minstens een inspanning doen opdat de verzoekende partij onmiddellijk bij terugkeer zou kunnen beschikken over zorgen en geneesmiddelen.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

In casu bestaat er geen betwisting over de ziekte, en de graad van de ernst ervan. Er is enkel betwisting over de behandelbaarheid ervan en toegankelijkheid voor de verzoekende partij tot medische zorgen in Georgië.

De verzoekende partij betoogt dat de verwijzingen in de bestreden beslissing helemaal geen verband houden met de toegankelijkheid van de Georgische gezondheidszorg, dat het hoogstwaarschijnlijk foutieve verwijzingen betreft die uiteraard geen adequate motivering kunnen vormen, en dat een loutere verwijzing naar een Country Sheet alleszins geen draagkrachtige motivering vormt. De verzoekende partij verliest echter uit het oog dat de Country Sheet, waarnaar de verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing, afkomstig is van Caritas International en dateert van januari 2010. Het stuk is dus niet alleen recent, maar ook afkomstig van een objectieve en gezaghebbende bron. Dat de verzoekende partij eist dat er nog andere stukken worden bijgebracht om het standpunt van het bestuur te staven is onterecht. Het is immers aan de verzoekende partij zelf om aan te tonen dat zij in Georgië geen behandeling kan krijgen. De verzoekende partij citeert in haar verzoekschrift twee bronnen die zij bijbracht bij haar aanvraag. Deze zijn echter niet van aard om de objectieve en gezaghebbende informatie waarop het bestuur zich heeft gebaseerd te weerleggen.

De verzoekende partij stelt verder dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer heeft in Georgië. Zij laat echter na hiervan ook maar een begin van bewijs bij te brengen, zodat zij niet aannemelijk maakt dat het bestuur op kennelijk onredelijke wijze het volgende heeft besloten: *“Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Georgië – het land waar hij tenslotte ongeveer 20 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp en die kunnen instaan voor de nodige begeleiding en ondersteuning.”*

Wat betreft de levenslange nood aan behandeling en het kostenplaatje dat daaraan zou hangen, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het bestuur op kennelijk onredelijke wijze het volgende besliste: *“De behandeling voor de aandoening van betrokkene is gratis. Betrokkene kan gratis beroep doen op ziekenhuiszorg, onderzoeken, consultaties en de nodige medicijnen. Tevens zijn er verscheidene instellingen die gespecialiseerde hulp bieden en waar betrokkene terecht kan voor de nodige hulp en ondersteuning. De ziekenhuizen in Georgië zijn tegenwoordig goed geëquipt en nagenoeg elke ziekte is er behandelbaar. Onder geen enkele omstandigheden zal een patiënt*

gediscrimineerd worden op basis van ras, huidskleur, taal, geslacht, politieke of religieuze voorkeuren, origine, sociale status, woonplaats, enz. Alle bewoners van Georgië hebben evenveel recht op een medische behandeling. De staat dekt de gezondheidsverzekering voor mensen die leven onder de armoedegrens. Verder kan betrokkene ook op IOM beroep doen voor de REAB-procedure (procedure voor de Terugkeer en Emigratie van Asielzoekers uit België). Indien betrokkene specifieke bijstand (bvb medische bijstand) nodig heeft kan hij vergezeld worden door een (medische) begeleider tot aan de eindbestemming". Zoals gezegd heeft het bestuur zich, om tot deze conclusie te komen, gebaseerd op objectieve en gezaghebbende informatie. De ambtenaar-geneesheer heeft in zijn advies uitgebreid gemotiveerd. Hij heeft niet alleen verwezen naar officiële websites en de Country Sheet Georgia, maar baseert zich ook op informatie afkomstig uit de MedCOI-databank, informatie die afkomstig is van plaatselijk tewerkgestelde artsen. Gezien deze uitgebreide bronvermelding waaruit de feitelijke situatie in Georgië blijkt, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het bestuur ook de toepasselijke wetsbepalingen had moeten vermelden. De verzoekende partij stelt dat het bestuur niet gemotiveerd heeft dat er ook behandeling mogelijk is in het land van herkomst met betrekking tot psychotische opstoten, maar gezien voormelde objectieve gezaghebbende informatie, die zich overigens in het administratief dossier bevindt, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het bestuur nog meer had moeten motiveren. De loutere bewering dat zij vroeger geruime tijd in Georgië gewoond heeft, en nooit een gratis consultatie heeft gekend, of een geneesmiddel kosteloos heeft verkregen, doet hier niets aan af. De verzoekende partij maakt deze loutere bewering immers niet aannemelijk.

Voor zover de verzoekende partij stelt dat de ambtenaar-geneesheer er ten onrechte vanuit gaat dat de verzoekende partij thans geen Haloperidol zou nemen, en de ambtenaar-geneesheer dit motief zou opgenomen hebben omdat het geneesmiddel op één van de medische attesten niet zou vermeld zijn, merkt de Raad op dat dit niet klopt. De ambtenaar-geneesheer heeft in zijn advies immers letterlijk gesteld: "In 2010 kreeg hij nog een depot preparaat maandelijks ingespoten nl. Haloperidol, maar in 2011 staat dit product niet meer op zijn medicatielijst". De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat dit motief niet correct is. De verzoekende partij laat overigens na aan te tonen dat zij dit geneesmiddel heden nog steeds toegediend krijgt. Het blijft met andere woorden bij een loutere bewering.

De verzoekende partij betoogt verder dat de bestreden beslissing ten eerste minstens onvoldoende rekening houdt met de gevolgen van de reis op de mentale situatie van de verzoekende partij, dat een terugkeer naar Georgië uiteraard bijzonder nadelige gevolgen zal hebben voor de mentale situatie van de verzoekende partij, aangezien deze een bijzonder hoge spanning met zich meebrengt, en dat ook rekening dient gehouden te worden met de situatie die voorligt nadat de verzoekende partij haar eindbestemming heeft bereikt en de eventuele begeleider haar verlaat. Ten eerste beperkt de verzoekende partij zich tot de loutere bewering dat de reis "*bijzonder nadelige gevolgen*" zal hebben voor haar, terwijl de bestreden beslissing expliciet vermeldt dat "*hij (kan) vergezeld worden door een (medische) begeleider tot aan de eindbestemming*". De bestreden beslissing heeft met andere woorden al geanticipeerd en gemotiveerd hoe dergelijke problemen kunnen vermeden worden. Bovendien is uit bovenstaande bespreking reeds gebleken dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij geen toegang zou hebben tot de noodzakelijke behandelingen in Georgië. De verzoekende partij toont niet aan dat zij, eenmaal aangekomen, helemaal aangewezen zou zijn op zichzelf. Ook dit betreft dus een loutere bewering die de verzoekende partij niet aantoont.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en het redelijkheidsbeginsel, niet aannemelijk heeft gemaakt. Zij maakt niet aannemelijk dat het bestuur op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond te verklaren.

Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC